

Ігнат Токар

У ПОШУКАХ СВІТЛА

Київ
2019

УДК 821.161
Т51

Токар І.

Т51 У пошуках світла : роман. — Київ: Видавництво Ліра-К, 2019. — 212 с.

ISBN 978-617-7748-60-0

Двадцятирічну дівчину Єву запрошують працювати в міжнародну комерційну організацію, яка займається розслідуванням справ пов'язаних з надприродним та стримуванням світового зла в допустимих межах. Організація відіграє роль своєрідного агентства, яке приходить на допомогу іншим організаціям та навіть державним установам, коли останні заходять у глухий кут. Їй доведеться оволодіти мистецтвом медитації для зміни особистості та підвищення рівня душі, освоїти вихід із тіла в астральні плани, а також навчитися синтезувати енергію з живих організмів для створення світлової зброї.

УДК 821.161

ISBN 978-617-7748-60-0

© Токар І., 2019

© Видавництво Ліра-К, 2019

Це моя перша книга і я хочу присвятити її людині, якій належать наступні слова, сказані колись у мій адрес:

«... Ти можеш стати таким же великим і знаменитим, якщо й надалі працюватимеш над собою. Пам'ятай про це! Бо ти щедро обдарований талантами та розумом. Вір у себе та свої сили і ніколи не зупиняйся на досягнутому. Життя — це постійний рух вперед, тому вперед слідуй за своїми мріями!»

Ділова Яна Єгорівна

Шлях починається з віри...

Дякую за перший крок.

І сказав Бог: Хай станеться світло! І сталося світло.
І побачив Бог світло, що добре воно, і Бог відділив світло
від темряви.
І Бог назвав світло: День, а темряву назвав: Ніч. І був
вечір, і був ранок, день перший.

(Буття 1:3-5)

Я ж — часть од часті лиш, що перше всім була,
Частинка тої тьми, що світло привела,
Те світло гордее, що хочеться йому З одвічних володінь
прогнати матір тьму. Та це йому не вдасться —
шкода сил, Воно навік приковане до тіл:
Од тіл тече, в тілах лише прекрасне, Тілами лиш
спиняється в ході,
А згинуть ті тіла — тоді й воно разом з тілами згасне.

Мефістофель

(Йоганн-Вольфганг фон Гете «Фауст, трагедія»)

Частина I

«ТЕ, ЩО ЗОВНІ»

Розділ I

Псих

Він прокинувся від гучного стуку дверей, що захлопнулися.

Хлопець потроху почав приходити до тями. Його повіки затремтіли і ледь розплющилися. Але вже за мить він відчув різкий біль у голові, знову заплющив очі та вкотре провалився у спогади.

Юнак відчув як важкі розпечені ланцюги туго стискали руки і ноги, тримаючи його над прірвою, з глибини якої долинали скажені крики.

До місця де він був, по спеціальному трапу до нього почала наблизатися якась потвора. У неї було бридке сіре тіло та козяча голова, з рогами, носом повним шмарклів та здоровезними жовтими очима. Все обличчя покривала скуйовджена, брудна коричнева шерсть, а сіре худорляве тіло було оповите такими ж ланцюгами, якими був скутий в'язень — вони вкривали істоту і слугували їй одягом. Коли «Воно» чвалало, то кінці його дивного вбрання волочилися землею і голосно брязкотіли, сповіщаючи про

наближення володаря. Цей звук наганяв страх на всіх хто коли-небудь його чув.

Поріддя пекла підійшло до хлопця, схилилося над його обличчям і почало принохуватися. «Воно» було настільки близько до бідолахи, що хлопчина мимоволі відчув сморід його гидкого тіла та шмарклів, які поволі стікали з його роздутих огидних ніздрів.

— А ти не такий боязкий, — прозвучав хриплий, гортанний голос чудовиська. «Воно» хмикнуло. Почувся дивний звук — істота набрала поний рот слини і сплюнула. — Втім це не надовго.

Потвора витягнула свій довжелезний, старанно вигострений ніж, що до цього непримітно бовтався на поясі, який оперізував її товстий стан. Розпечене лезо ножа загрозливо проскрипіло, ковзаючи по ланцюгу і з нього посипались іскри.

— Не бійся, — знову прозвучав хриплий, суворий голос, — тобі сподобається. — Хлопчина переляканими очима глянув на тварюку і на мить побачив щось схоже на криву посмішку, що просвічувалася крізь густе брудне хутро. — Тобі сподобається.

Після цих слів, тварюка встромила хлопцеві до рота цурпалок, і повільно опустила вістря ножа на ногу бідолахи. Ніжна блідо-рожева плоть вмить зашипіла, і в повітрі запах смаженої плоті вмить перемішався із смородом потвори. Опісля «Воно» зробило надріз на нозі і стало поволі стягувати шкіру розпеченим лезом.

Хлопець несамовито заверещав, але цурпалок в його роті приглушив рев, тож було чути лише здавлений гортанний звук.

Дверний замок, клацнув даючи сигнал, що двері замкнені.

Цей звук повернув його до реальності і біль який раптово з'явився, так само раптово зник. Хлопець ледь розплющив очі.

Його свідомість потроху, потроху почала впливати з забуття. Він озирнувся щоб подивитися де знаходиться.

Кімната була вистелена плиткою — її візерунок вималював химерну, хаотичну мішанину різних порід каменю. Позаду нього знаходилися чотири великих вікна, з ґратами. З протилежної сторони броньовані сірі двері. З правого боку дверей — ще одне, внутрішнє, вікно до кімнати сестринського посту. Стіни білі, чисті. Чисті. Над вікном — камера спостереження. Кімната невелика — може дванадцять квадратів, але добре освітлена.

Сонце давно зійшло, пробило десяту. Посеред кімнати тільки одне ліжко, на якому лежав він. Коло ліжка — тумбочка з його речима. «Перетягнули сюди» — здогадався він.

Хлопець спробував нахилитися вправо, втім щось стримувало руку. Спробував підвестися, але теж безуспішно. Тоді він нарешті второпав у чому справа — чотири широкі паски, з магнітними фіксаторами, які відмикаються тільки особливим, трикутним, магнітним ключем, старанно зафіксували його кінцівки. Схема захисту була продумана: навіть якщо йому звільнять дві руки і ногу, він все одно не зможе втекти, тому що немає ключа.

Юнак зиркнув на вікно, що виходило, до пункту. Там з'явився новий черговий, мабуть тільки тепер заступав, на варту. Інший лікар, тицьнув йому пальцем, на якесь

місце, в кімнаті чергового. Черговий нахилився і хлопець зрозумів, що він дивиться на монітор, який передавав картинку з камери спостереження, що висіла навпроти його ліжка, під стелею. Він зосередив погляд на моніторі, потім подивився на хворого, прив'язаного до ліжка, потім знову на камеру, звів брови і похитав головою. Мешканець ізолятору зрозумів, що відбувається: «Тобі там не мультфільми показують, так? Дай здогадаюся, тепер ти мене точно не звільниш».

Різкий біль оповив голову. Знесилено опустивши її на подушку, хлопець полинув думками у спогади: він, задихаючись, намагається бігти розпеченою землею, опираючись об стіну скелі, кров заливає його руку. Поранена нога кровоточить. Зненацька в одній з печер з'являється високий статний чоловік з пишною шевелюрою і сивуватою бородою. Він підбігає до хлопця і бере того попід руку.

— Он ти де, а я тебе всюди шукаю, — чоловік глянув на рану, — сюди, хутчіш! — І от, вони обоє у печері. Через сотню кроків незнайомиць посадовив хлопця на землю, а сам заходився малювати довкола нього коло. За хвилию чоловік шепнув: «Потерпи друже, ще », — юнак почув, якісь звуки, що здалися йому схожими на латинську мову і за мить його засліпило яскраве світло.

Біль потроху відступив і тепер уже перед хлопцем промайнули картини минулої ночі.

Звичайна загальна палата в лікарні для душевнохворих, він лежить на своєму ліжку, на сусідньому — кістлявий наркоман, вагою, мабуть, сорок кілограмів, зростом близько ста сімдесяти сантиметрів. З-під його майки випирали контури ребер. Бідолаха скрутився в позі

ембріона, схлипував, постійно хапався руками за голову, час від часу судомно нею крутив і водив очима по кімнаті, а потім заплющував їх. Хлопець страждав: судини на обличчі набубнявіли, а чоло покривав липкий холодний піт.

Один із співкамерників налив води в стакан, і простягнув її до немічному. Той потягнувся і став жадібно пити.

«Добрий самаритянин» перекинув посудину в іншу руку, а першою притримав дно:

— Мені здається, йому не можна давати води, — почувся голос якогось хворого з іншого кінця кімнати.

— Я питав медсестру, вона сказала що час від часу можна, — він подивився вниз на хворого, той продовжував жадібно поглинати воду. — Просто жах, такі молоді всі. Наприклад, я теж люблю розслабитися іноді. Вип'ю горілки або пива — наступного дня помучуся, а потім відпускає, а так, як ось цей — та хай йому грець!

— Згоден, краще вже алкоголь, а з цією мерзотною наркотою — покайфував, а потім лежи, помирай.

Вони переглянулись між собою, і ствердно кивнули один одному.

Через якийсь час, зайшла медсестра.

— Час приймати ліки.

Наш герой саме лежав у ліжку, медсестри влили йому у рот невідому речовину. Через хвилин п'ятнадцять він, як і раніше, мовчки і нерухомо лежав у ліжку, споглядаючи в цятку на стіні. Минула година, півтори, а він все сидів. «Співкамерники» почали хвилюватись, і про Сема доповіли черговому лікарю.

Зайшли дві медсестри, і почали знову давати невідому мікстуру. Ложка, дві, три, чотири, його почало нудити — стало зрозуміло, що дві останні точно були зайвими. Медсестри пішли геть. Семові здалося, наче рот поволі став заповнюватися немовби ватою, а горлянку здавив клубок: «Трясця, не вистачало ще у мене зараз піна з рота потекла».

— Просто лягай на ліжко і спи. — Майже пошепки, судомно прохрипів сусід-наркоман.

Втім, Сем не послухався поради і вже за хвилин двадцять «вартові» повернулися.

— Скільки ти йому дала?

— Я не знаю, але точно не мало. Боже, мені страшно. А що як... — медсестра перелякано глянула, на свою колегу, що стояла по інший бік ліжка. Та опустила очі на хлопця і заперечливо похитала головою.

— Так... Допоможи мені підняти його, — вони підняли його з ліжка. — Забери простирадла, матрац і поклич ще двох, один нехай забере його речі, а інший – допоможе відвести. Я поки збігаю за головним лікарем.

Сестра і медбрат взяли юнака попід руки і повели коридором в кінець будівлі.

— Не бійся у нас тут є місце, де тебе вже ніхто не потурбує.

«О-о-о, то ви десь тут приховали могилу?» — подумав хлопець і крадькома посміхнувся.

Медики завели Сема в кінець коридора. Дійшовши до сірих дверей, лікар вийняв з кишені ключі і відімкнув двері, ввімкнув у кімнаті світло і дивна компанія завалилася до палати. В куті під стіною стояло ліжко, медбрати

швиденько перенесли його в центр кімнати і повернули у напрямку до камери, яка знаходилася під стелею.

— Все, лягай і відпочивай, — наказав лікар і хутко покинув палату.

Хлопець залишився стояти біля ліжка, на тому ж місці, де його залишили медсестри. Через хвилину десять увімкнувся мікрофон. «Мікрофон, камери — все продумано до дрібниць, ці хлопці мабуть не жартують».

— Семе, лягай на ліжку і відпочивай.

Минуло ще десять хвилин, а хлопець все стояв. Знову увімкнувся мікрофон і повторно пролунав наказ чергового. Втім хлопець вперто не корився. Мікрофон не вмикався, але все ж було чути, як лікар покликав до себе одного з братів:

— Візьми паски і ходімо, допоможеш мені його зв'язати.

Тільки-но двері відімкнулися, Сем дременув до виходу з палати. Він уже майже прослизнув, але тут медбрат своєю здоровенною рукою підхопив його під плече, і, наче професійний борець, спочатку підкинув у повітря, не відпускаючи руки, а потім майстерно опустив на землю. «І чому вони всі, бісові сини, такі здоров'яки?» — майнуло у хлопця в голові. Незважаючи на те що вся кімната була викладена плиткою, приземлення було м'яким. Принаймні, він собі нічого не зламав.

Сема перевернули на живіт і вкололи невідомий препарат. «Та годі мене накачувати всякою гидотою!» — подумки вилаявся хлопець. Речовина, подіяла майже миттєво і, поступово, рука хлопця ослабила хватку. Медики піднесли його, знову перевернули і поставили на ліжку. Дістали ремені і швиденько поприр'язували руки і

ноги до бортів ліжка, які розміщувалися по всьому його периметру.

Завершивши роботу всі повиходили, перед тим вимкнувши світло і замкнувши двері.

На ранок, його провідала медсестра. А пізніше прийшов лікар і майже безболісно взяв у сонного Сема кров з вени. Лишень коли клацнув замок, Сем пробудився.

Облишивши спогади, юнак безуспішно намагався підвестися, але вкотре потерпівши поразку, знесилено опустив голову на подушку.

«Ну і що далі, арештантська душа?.. Що тепер?.. Які ідеї?.. Ніяких?.. Звісно ж, трясця б йому в печінку, ніяких, тому що ти в якійсь помийниці, прив'язаний за руки й ноги до ліжка, тут тобі й бісова ковінка».

Зненацька хтось встромив ключ в двері і почав прокручувати у замку. «Чи вражий син не забув тут чого?..» — хлопець глянув на ліжко, потім на тумбу, але ні там, ні там нічого зайвого, начебто, не було. В дверях з'явилася санітарка. З похнюпленою головою спочатку занесла відро зі шваброю і мітлу, а потім, помітивши кутовим зором, що ліжко не на своєму місці, перевела погляд на нього. Хлопець зустрівся з нею поглядом і вона мимоволі відсахнулась. «Сюрприз» — подумки кинув хлопець, і знову знесилено опустився на ліжко. Жінка зиркнула на ремені і зрозуміла, що пацієнт надійно прикутий до ліжка, тож їй нема чого боятися. Взявши мітлу, санітарка хвацько орудувала нею по всіх кутках палати. Закінчивши, швиденько, вийшла з кімнати і замкнула двері, як і раніше на ключ.

За якусь мить прийшла медсестра і гукнула на сніданок, але зрозумівши що Семне може підвестися з

ліжка, турботливо нагодувала його, та залишила на тумбі яблуко. «Це дуже мило з вашої сторони залишати яблуко, яке я навіть не можу з'їсти, тому що в мене, дідько б його вхопив, зав'язані руки, якщо ви, бува, не забули», — подумав хлопець, і мимоволі посміхнувся.

Минула година, дві і Сем зачув невиразні кроки в коридорі, невідомі наближалися до кімнати. За мить до палати у супроводі сестри увійшли двоє — чоловік і жінка. Він — кремезний, одутлуватий, одягнений у темно-синій костюм, з-під якого визирала накрохмалена біла сорочка. Очі незнайомця надійно ховалися за сонцезахисними окулярами. За здорованем слідом зайшла струнка пишногруда жінка років тридцяти у простенькій сукні. Її розпущене волосся кокетливими хвилями спадало на плечі.

Чоловік, озирнувшись, відразу оцінив ситуацію.

— Привіт Семе, — він уже приготувався до обіймів, — о, що це?.. Ремені?.. — Він запитально поглянув на сестру, та тільки ніяково знизала плечима.

— Добрий день пане Крістофере.

— Привіт Семе, ну як ти тут? Розповідай, — з легкою посмішкою промовила жінка.

— Добрий день пані Кетлін, — звернувся він до жінки, — та так собі, як горох при дорозі, — хлопець вказав поглядом на ремені, — не дуже, — і скривився у невдоволеній посмішці.

— Я зараз прийду, лишень порозмовляю з лікарем, — сказав Крістофер і вийшов з кімнати.

— Я думав ви вже не повернетесь, гадав ви мене тут покинули назавше.

— Та що ти таке кажеш, яке покинули, ми ж обіцяли тобі що сьогодні приїдемо. Ми тобі привезли деяку одежину. Ось вода, булочки і фрукти, тільки я думаю тобі краще їх поки десь заховати.

— Спасибі!

Втрутився Крістофер:

— Плани змінилися, треба буде ще тут побути.

— Скільки?

— Не знаю тиждень, може два.

— О-о-о. — Хлопець вкотре опустив голову на подушку.

— Але у мене хороші новини. — Посміхнувся здоровань.

— Які?

— Тобі відв'яжуть руки, — всі троє щиро розсміялися.

— Круто, просто супер, — продовжуючи реготати додав хлопець.

Його ще два дні тримали прив'язаним, потім розв'язали і через два дні перевели у загальну палату. А на його місце, шпиталізували чоловіка, який кричав що нічого не скоїв, а травку як курил, так і буде курити. Це викликало гучний сміх у душевнохворих, які знаходилися в коридорі та спостерігали за «спектаклем».

Ще через три дні, його виписали. Кетлін та Крістофер, приїхали по нього. Зібравши пожитки, вже на порозі палати Кетлін раптом згадала, наче щось забула. Сем з Крістофером не стали її чекати і спустилися ліфтом на перший поверх. Цей ліфт був єдиним порталом назовні, адже сходові на поверсі не було. Він був оснащений

цифровою начинкою і важкі сталеві двері відмикалися чіповим ключем.

Чоловіки підійшли до охорони, і після нетривалого огляду охоронцем вийшли на вулицю. Там їх уже чекав темно-синій мікроавтобус. Хлопець зразу впізнав університетський службовий автомобіль. Закинувши валізи у багажний відсік, сіли всередину автівки, тільки розвернулися у бік виходу, як зауважили силует Кетлін, що швидко рухався у керунку автомобіля.

— Фух, я вже думала, ще і мене звідси не випустять!

— Їдьмо, — гукнув кермувальникові Крістофер, — і краще вже ніколи сюди не повертаймося. Так Семе?

Юнак у відповідь лише ствердно кивнув головою, з легкою посмішкою на обличчі.

— Ну що ж, ось і кордон, — сказав водій. — Через години чотири будеш вдома, юначе.

Жінка, яку хлопець називав пані Кетлін, сиділа біля нього на задньому сидінні, підбадьорливо потерла йому спину і, посміхнувшись, підморгнула: «Ще і скоро все буде гаразд».

Розділ 2

Єва

Дівчина взяла персиковий сік з коробки, яка знаходилася на невеличкому візку, і поставила його на полицю, таким чином заповнивши, порожнє місце, очевидно, спеціально призначене для цього товару. Вона була привабливою, мала виразні чорні брови, пропорційно розставлені блакитні очі та невеличкий носик, кінець якого гарненько задирався трішки вгору. Кінчики її, наче намальованих, вуст знаходилися на одній паралелі із зіницями очей, що свідчило про відповідність канону краси. У дівчини було гарненьке, худеньке, овальне обличчя з випнутим підборіддям, що лише підкреслювало чудовий профіль. Її русаве волосся було зав'язане в «кінський хвіст» і кокетливо погойдувалося при ходьбі. Юна леді була не надто висока, проте струнка, з невеликими грудьми та пружними сідницями. Одягнена у чорну блузу, прилеглі чорні джинси та фартушок з емблемою магазину, який зав'язувався ззаду сірим шнурком.

Дівчина безтурботно виконувала свою роботу, яка не те щоб взагалі їй не подобалася, проте була кращою за багато інших, тож вона не скаржилася і була вдячна хоча б за такий шанс. Її долоня вкотре потягнулася за товаром, і хотіла було взяти його, як тут чиясь рука опередила її власну, взяла пляшечку соку і простягнула її дівчині. Рука була великою і скидалася на чоловічу. Дівчина взяла сік, підвела голову і подякувала.

Перед нею стояв високий елегантно одягнений чоловік років тридцяти п'яти, з пишною шевелюрою, та сивуватою борідкою. Через одяг проглядалася його міцна статура, що завжди так притягувала її в чоловіках. Він справляв враження впевненого, статечного чоловіка, якому довелося багато чого бачити в своєму житті, але незважаючи на все це він продовжував залишатися, усміхненим та позитивно налаштованим.

— Привіт, — промовив незнайомиць.

— Добрий день. Чим можу допомогти?

— В мене є до вас одна справа, міс.

— До мене? — дівчина здивовано звела брови вгору, і вказала пальцем собі на груди.

— Так, до вас. Ви здивовані?

— Так, Люди вашого рівня зазвичай не мають справ з такими, як я.

— Це ділова пропозиція.

— Он як, — тепер вона хитро усміхнулася, знову звівши брови догори. — І яка саме?

— Я хочу запропонувати вам роботу.

— Хм, цікаво... І в чому ж полягає ця робота.

— Ви про все дізнаєтеся згодом, я звезу вас з людиною, яка вам все пояснить і покаже. Ось тут, — він просунув руку у внутрішню кишеню свого піджака, і витягнув звідти, щось згорнуте в жовтий конверт, — тут є детальна інформація, про нашу організацію, і завдання, які ми ставимо перед своїми працівниками, — він просунув дівчині конверт, тримаючи його однією рукою. Взявши його обома руками, вона з ледь відкритим від подиву ротом, кинула здивований погляд на чоловіка, потім на конверт, потім знову на чоловіка.

— Це цікаво пане, але звідки ви знаєте мене, знаєте де я працюю? Як ви мене знайшли? І чому вам потрібна саме я? Думаю, якщо вам потрібен мерчендайзер могли б взяти когось іншого, а то я не дуже досвідчена у цій справі.

— Ні нам потрібен не мерчендайзер, це по-перше, а по-друге ми багато чого про тебе знаємо Єво. — В цей момент дівчина здригнулася, відсахнулася і відійшла на два кроки назад. — Наприклад твій номер телефону, і адресу проживання.

— Але звідки?

— У нас є свої люди в багатьох організаціях, достатньо впливові люди, я б сказав.

— Хм... Хто ж ви такі?

— Конверт, дорогенька, — чоловік висунув вказівний палець правої руки вперед і вказав ним на жовтий пакунок, — все, що вам потрібно зараз знати знаходиться в конверті, — він замислився, а потім додав. — І ще одне, я б хотів знати чи є у вас якісь серйозні плани на найближчий рік?

— Які саме?

— Вступити до університету в іншій країні, поїхати працювати за кордон, вийти заміж?

— Ні. — Вона підняла очі вгору і замислилась. — Начебто нічого такого на найближчий рік не планувала.

— Ви вагітна?

— Ні. — Вона аж посміхнулася, таке запитання вона чула вперше.

— У вас є наречений?

— Ні.

— Хлопець з яким ви зустрічаєтесь?

— Ні.

— Дивно, така гарненька, — ледь чутно промовив чоловік, а потім схилив голову, придивляючись до дівчини, випростався і продовжив. — Втім це для нас тільки на краще, це ще раз доводить, що ви нам абсолютно підходите, — потім він підняв вказівний палець правої руки, даючи сигнал того що далі підуть серйозні слова, і треба бути особливо уважним. — Ось що ви зробите, коли я піду. Візьмете цей конверт, підете до комірчини і заховаєте його до своєї сумочки. Ні в якому разі не відкривайте його тут, лише, коли прийдете додому, переконаєтеся що в домі нікого немає і замкнете двері на замок.

— Зрозуміло.

— Крім того, через годину, ви підійдете до головного менеджера і скажете що вам зле, що хочете піти додому. Думаю, він вас відпустить. Ввечері подзвонить йому і відпроситься ще й на завтра.

— А що завтра?

— У нас з вами зустріч. Я зателефоную, ви одягнетесь і я відвезу вас у місцевий ресторан, там ми зустрінемося з одним хлопцем... — він запнувся. — Втім це вже буде завтра, а зараз ідіть додому і ознайомтеся з вмістом конверта. На все добре, — він помахав рукою, кивнув, розвернувся і пішов геть.

Єва покинула візок з товарами, і швиденько пішла до своїх речей, сховала конверт та через годину підійшла до головного менеджера. Все йшло за планом і через декілька хвилин вона переодягалася в свій буденний одяг. Коли вона вийшла на двір, там її вже чекало таксі, яке вона викликала, відразу ж після того як отримала згоду від менеджера.

Єва сіла на підлогу, і притулилася спиною до свого ліжка. Нарешті зручно вмотившись, дівчина обережно відкрила конверт. Там був тільки один аркуш паперу. Ретельно обмацавши його, піднесла на промінь світла. Дівчина деякий час працювала в канцелярії і розумілася на папері. Було видно що цей аркуш виготовлено з особливої, дуже цінної сировини. Він був жовтішим, ніж звичайний папір, та товстішим.

Вона підвела листок до очей і почала читати:

«Міжнародна організація «Earth Keepers International» вітає Вас».

Далі слідував перелік досягнень і нагород, дата документу, ім'я того для кому призначався цей лист та емблема організації.

«Шановна міс Єва Брукс, ми раді мати за честь звертатися до Вас у цьому листі. Ми — міжнародна комерційна організація, яка займається вирішенням деяких проблем, які не завжди під силу вирішувати іншим подібним організаціям та відповідним державним установам. Ми співпрацюємо з багатьма подібними нам установами, та державами, які викликають нас коли вирішення проблеми або теперішнього стану речей, стає для них неможливим чи занадто складним. Вони співпрацюють з нами і надають доступ до найбільш захищених секретних баз, та деяких закритих територій, тож у нашому розпорядженні багато світових таємниць людства, якими ми оперуємо при виникненні такої необхідності та вдало приховуємо їх від сторонніх очей. Згодом до цієї інформації будете мати доступ і Ви, тож вельмишановна міс Єва, просимо